JOSEPH LLUIS CLOT

(JOSEPH M. CLOSA)

Lo tren
le les onze

COMEDIA EN UN ACTE

Preu: UNA PESETA

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

http://archive.org/details/lotrendelesonzec11815clot

LO TREN DE LES ONZE

Ningú podrà reimprimir ni traduhir aquesta obra sense permís de l'autor.

S'ha delegat pel cobro de drets de representació a la *Societat de autors espanyols*.

Queda fet el dipòsit que marca la lley

LO TREN DE LES ONZE

COMEDIA EN UN ACTE

ORIGINAL D'EN

JOSEPH LLUIS CLOT

(JOSEPH M. CLOSA)

Estrenada al TEATRE PRINCIPAL la nit del 12 de Maig de 1911

BARCELONA

Imprempta de Salvador Bonavia

PLASSA DEL PÍ, 5

1911

REPARTIMENT

PERSONATGES		ACTORS
LLUISA.	D.ª	*Rosa Prunell.*
ANTONIETA. . . .	Srta.	*Amparo Ferrandiz.*
LAYETA. . . .	»	*Carolina Soto.*
SENYOR GUITERAS . .	D.	*Hermenegildo Goula.*
SENYOR PAU. . . .	»	*Domenech Aymerich.*
SENYOR RAMÓN. . .	»	*Joaquim Viñas.*
RAFEL. . . .	»	*J. Capdevila Guerra.*
UN MOSSO.. . . .	»	*Francesch Ferrandiz.*

Direcció artística: H. GOULA

L'ACCIÓ PASSA EN UNA ESTACIÓ DE FERROCARRIL, APROP DE BARCELONA.

Dretes y esquerres, les del actor

Lo quefe, senyor Pau, 'l factor Rafel y 'l mosso, vestiràn sos respectius trajos com empleyats.—Epoca actual.

ACTE ÚNIC

Sala que serveix de despatx al Quefe de l'estació de Margineda. Portes laterals y al foro dos més grans, ab vidrieres, que donen als andens; entremitj d'aquestes últimes, un rellotge. Penjats y clavats per les parets se veuràn alguns mapes, cartelis indicadors de viatges circulars per l'estranger, de fires nacionals, anúncis de bitllets ab reducció de preus y una pissarra ahont hi hauràn escrites ab guix les hores d'arribada y sortida dels trens del día. En segón terme a la dreta una taula escriptori, y a l'esquerra un'altra ab aparato telegràfich. En primer terme, sofà, sillons y cadires; damunt de cada taula, un quinqué encès.

ESCENA PRIMERA

ANTONIETA Y LAYETA

(*Al aixecarse el taló, Antonieta entra per la porta de l'esquerra y Layeta la segueix ab una flor a la mà.*)

LAYE. Mare de Déu, senyoreta; sembla un argentviu... Esperis, que li posarè aquesta rosa als cabells.

ANTO. Deixam estar.. no m'amohinis.

LAYE. En una diada com la d'avuy, les noyes, ademès de lluhir els palis nous, s'han de presentar ben maques.

ANTO. Pera rebrer al senyor Pastor, encara estich

609112

massa bé. Quin apellido més ordinari! Pastor!... veyes que dirà la gent quant llegesca mon nom en les targetes de visita: Antonia Cirera de Pastor. Me convertiré en lo fruyt del cirerer bort.

LAYE. Vostè sempre surt ab uns estiribots!.. Quant aquest senyor va neixer no podia pas triar un nom al sèu gust

ANTO. Es en và que'l defenssis, perque l'aborreixo. Encara que no'l conech personalment, me donen tentacions de tirarme de cap a la vía, quant penso que ha de ser el méu marit.

LAYE. Si que la fariem bona! En la vía podría ensopegar ab una màquina, lo qual sería pitjor que si ensopegués ab un marit.

(Se sent de lluny lo xiulet d'un tren.)

ANTO. Pero, veyàm . perquè no m'han de deixar casar ab l'Adolfito Dols? Aquest al menos posseheix un nom bonich.

LAYE. Fugi, senyoreta. fugi; que no veu que es un nyicris, un llepafils?

ANTO. Això no li retreguis. Quina culpa té ell d'haver nascut setmesó?

LAYE. No tinga por, senyoreta, que no me'l menjarè... ni qué fos un merenga!... No diuhen qu'es fill d'un fideuer? Donchs, què vol que fassi son pare més que fideus y macarrons? Aquest escropuló es una brossa que se li ha ficat pels ulls y'l diable que li trega. Com si no n'hi hagués més d'homes al mon! Qui sab si també li agradarà'l nou pretendent.

ANTO. Això no m'ho digues ni en broma!

LAYE. Lo que m'estranya es que'l seu papà s'encapritxi en ferla passar per promesa d'un subjecte que avuy veurà vostè per primera vegada.

ANTO. Encara'l cas es més raro, si tens en compte que'l papà m'havia empenyat sa paraula de que esperaríem el retorn de l'Adolfito pera donar aquesta reunió. Ab son consentiment,

el pobret s'en va anar el dilluns a Barcelona pera aranjar els papers.

(*Toch de campana y soroll imitant la entrada y eixida del tren a l'estació*)

LAYE. Allavores, perquè haurà cambiat d'idea?

ANTO. No ho comprench. . L'única cosa que dech dirte es que l'oncle Ramon,'l capità de barco, va declarar fa tres díes que avuy marxava; y dos hores després el papà se dirigía a Barcelona Quan va tornar a la vesprada,'m digué: «Passat demà vindrà en Joanet Pastor y farèm sa presentac ó com a promès teu »

LAYE. Quin embolich més gros! El dimoni que ho entenga. (*Vevent al senyor Pau y tractant de sortir*) Xitón! que ve'l séu papà!

ESCENA II

DITS Y SENYOR PAU

PAU. (*Entrant pel foro y tancant les vidrieres.*) No't moguis, Layeta. (*Apart*) Acaba d'arribar el tren número 604 y.. en Joanet no ha baixat (*Mirant el rellotge.*) Encara tinch una mica d' esperansa. . Potser qu'haurà pres el tren número 207. (*A l'Antonieta.*) Hola!... Ja estàs sobre les armes?

ANTO. Me'n alegro de vèurel, papà; fassim el favor d'explicarme ..

PAU. No'm preguntis rès... no puch perdrer ni un segon. Els convidats que compareixeràn d'un moment a l'altre... els trens que circulen sense parar, tant aviat amunt com avall... mas abligacions de pare.. mos debers de quefe d'estació . N'hi ha per engegarho tot a passeig

ANTO. Però... que no sab?...

PAU. Lo que sé es que traballo com un negre per ta ditxa y que tu no has de fer més que obehirme cegament... m'has entès? cegament. Ara, ves-

ten a dalt y digues que comensin a encendrer els llums de la sala

ANTO. Ja hi vaig, papà... no s'incomodi. (*Apart*) Al cap y a la fí, crech que valdrà més que jo mateixa li canti la cartilla al senyor Pastor.

(*Se'n va per l'esquerra.*)

ESCENA III

SENYOR PAU Y LAYETA

PAU. Ara enrahonarèm un xich nosaltres dos. Per ahont roda en Ramon?

LAYE. Qui? El seu germà? L'he deixat al menjador tastant tots els licors que hi ha a la taula.

PAU. Perquè no'ls guardaves a l'armari? De segur que li pujaràn al quint pis. Has comprat alguns pastells pera pendre xacolata?

LAYE. He comprat dos dotzenes de bescuyts.

PAU. No més dos dotzenes pera trenta persones! La cosa anirà molt magre.

LAYE. Es que vostè m'havía encarregat... Però, això ray, tornaré a cal pastisser...

PAU. No, dona, no . no sias beneyta.. tot depèn de la col-locació. Agafes més plats, hi poses els bescuyts escampats y semblarà que...

LAYE. Que hi han més plats .. però els pastells no faràn cría

PAU. Veuràs ... aquesta es una manya de les meves. Ja coneixes ma norma de conducta: «Sumptuositat ab economía.» Ah; te recomano que'ls aixarops sían espesos, ben carregats de sucre... així embafen més depresa.

LAYE. (*Apart.*) Que n'es de rata! No sé com no se'n dona vergonya!

PAU. Sento la veu d'en Ramon; ves a la feyna y enrecòrdat: «Sumptuositat...»

LAYE. Sí... ab economia. (*Apart.*) No't faràn gaire nosa'ls teus convidats.

(*Se'n va en el moment que entra'l senyor Ramom.*)

ESCENA IV

SENYOR PAU Y SENYOR RAMON

RAMON. Es aixerida aquesta minyona! De bona gana me l'emportaría a Amèrica.

PAU. (*Escandalitzat.*) Ramon!

RAMON Y bé .. perquè t'esparveres? Soch solter, necessito una xicota que'm cusi els botons a bordo y he llegit en els ulls de la Layeta que es una mestra en aquesta especialitat

PAU. May posaràs seny: jo crech que sempre seràs un cap vert Pensa que las parets tenen orelles y que l'Antonieta...

RAMON. No t'apuris, home.. girèm de full. Què?.. ja ha arribat el promès de la noya?

PAU. Encara no; haurà fet tart pera agafar el tren número 604 y probablement vindrà ab l'ascendent número 207. Estigues tranquil que abans d'anarten, el coneixeràs.

RAMON. Aquesta es una clàusula indispensable. Quan me vas confiar ton progecte de buscar un partit ventatjós pera l'Antonieta, ja't recordaràs que't vaig prometrer que li donaría vuyt mil duros de dot... ab la condició de que m'agradés l'home qu'escullís per marit.

PAU. (*Vivament.*) 'a'l veuràs... ja'l veuràs ..

RAMON Y si'l fulano'm plau, tot seguit afluixo els cordons de la bossa.

PAU. Vaja! es com si compressis un meló a la plassa... El vols a tatx?

RAMON (*Rient.*) Si, perquè el meló y el casament han de ser acertament

PAU. Es un jove de molt bones qualitats; a primera vista't caurà simpàtich.

RAMON. Millor pera vosaltres, perque si no'l veya ó no'm xoqués, se desfaría'l tracte y volarien els quartos

PAU. (*Apart.*) Malament.

RAMON. Haig de sortir de Margineda en el tren de

las onze de la nit, perquè'l *Yucatán*, qu'es el vapor que jo mano, està aparellat pera empendrer viatje demà a l'eixida del sol... sens remissió.

PAU. Sí, sí. . segons m'has dit, es per un negoci .

RAMON. Magnífich. Porto un carregament de productes alimenticis: cent quinze dides primerisses que's dirigeixen a Sant Francisco de California pera declarar la guerra al biberó... allà fan molta falta, perque la població's multiplica d'un modo extraordinari. Com que es un carregament exposat a averies. . no puch confiarlo a la tripulació y menos en aquesta època xafogosa.

PAU. Es cert .. més no passis ansia... el tren número 207 no pot tardar. *(Xiulet del tren.)* Cabalment, ja'l tenim aquí. Dintre d'un instant veuràs al que ha de ser el teu nebot

RAMON. Afànyat, que no podèm perdrer temps.

PAU. Descuida, que tot s'arreglarà a la mida de ton gust.

RAMON. Aquest assumpto, Pau, l'has de conduhir com si's tractés d'un tren exprés.

(Se'n va per la dreta.)

ESCENA V

SENYOR PAU

PAU. Ma situació es tant apremiant com apurada. Me trobo entre dos fochs, vull dir entre dos pretendents: en Joanet y l'Adolfito. M'havía decidit per l'últim, pero es un ànima freda que ha desaparegut del poble precisament quan m'era més necessari, y no hi ha dubte que mon germà s'emportarà'ls diners, si avuy no li presento'l futur espòs de l'Antonieta. Per això m'he vist obligat a vàldrem d'en Joanet .. Aqueix en cambi es un poch lleuger de cascos, pero aquests estornells's converteixen

sovint en bons pares de familia Al fí deu haver vingut.

(Durant l'anterior monòlech, se sent primer lo soroll del tren que s'atansa; després que's para, una veu crida dins: «Margineda, dos minutos.» Toch de campana y al tornarse aposar el tren en moviment, nou soroll que's va perdent poch a poch.)

ESCENA VI

SENYOR PAU, LLUISA Y UN MOSSO

MOSSO. *(Obrint una de les portes del foro y senyalant al senyor Pau.)* Veliaqui'l senyor Pau... lo quefe de l'estació.

(Desapareix tancant les vidrieres.)

LLUI. Voldría parlarli de...

PAU. Dispensi, senyora, estich ocupadíssim... si es per alguna reclamació, entenguis ab el sub quefe.

LLUI. Acabo d'arribar de Barcelona. .

PAU. Si . ab lo tren 207. Casualment, també espero jo a un amich en el mateix comboy.

LLUI. Es inútil que's molesti La persona que vostè espera, no ha arribat.

PAU. Eh? Què diu?... Còm sab vostè?

LLUI. En Joan Pastor no vindrà avuy, ni tampoch més endavant.

PAU. *(Enfadat.)* Còm s'entén?.. Perquè's fica?... *(Ab amabilitat.)* Perdoni. . a qui tinch l'honor?

LLUI. Soch la senyora de Guiteras y habito a Barcelona, carrer de Girona, número 203. Li porto una carta del senyor Pastor. *Donantli.)* Després que l'ha escrita, m'ha demanat ab gran empenyo que vingués a Margineda y se l'entregués personalment. Per aqueix motíu...

PAU. Gracies; ab son permís. *(Llegint.)* «Estimat senyor Pau: He tingut la desgracia de comprometrer a una noya.»

LLUI. Ma cosina.

PAU. *(Llegint.)* «Y de que'ls seus pares m'atrapessin ab les mans a la pastera. Estich presoner, pero com m'han tancat al rebost, no'm mancan les provisions de boca.» *(Apart.)* Dimoni de Joanet! Se trastoca per les faldilles!... *(Continuant la lectura.)* «M'han fet jurar que'm casaría ab ella desseguida, baix pena de perdre les orelles... y com jo he posat carinyo a un ornament que hermoseja'l meu físich, renuncio ab dolor al desitj que tenía de ferlo avi.»

LLUI. Està clar y català, no es veritat?

PAU. Un xich massa. Probablement el senyor de vostè li haurà dictat la carta.

LLUI. Mon espòs està de viatge y ignora tot lo que ha succehit.

PAU. La qüestió es que vostès me l'han ben fregida.

LLUI. *(Ab dignitat.)* Fassim el favor de..

PAU. Dispensi. . no parlo ab ànimo d'ofendrer a ningú. . però'l cert es que ma filla's quedarà sense un xavo . ab la camisa de l'esquena. .

LLUI. Si regui que'n Joanet...

PAU. Posintlo en escabeix! Quina pessa si fos d'or! No ho sentím per ell sinó pels vuyt mil duros de mon germà, que fugiràn als Estats Units en companyía de les dides Dissimuli. . no sé lo que m'empatollo. *(Se sent la veu de Ramón.)* Es ell! Per amor de Déu, senyora, que no se li escapi ni una paraula de lo qu'hem dit.

ESCENA VII

DITS Y SENYOR RAMÓN

RAMON. Vaja, ja ha vingut el tren 207. Ahont s'ha ficat el promès? *(Veyent a Lluisa.)* Als peus de vostè. *(A Pau.)* Que es una convidada?

PAU. Si... endevinat

RAMON. *(Apart.)* Vatua'l mon! Quin ormeig! *(Alt a Pau.)* La sala de dalt està plena de gom a gom; la gent s'impacienta y pregunta per l'

afortunat Pastor que ha de dur a pasturar a la meva neboda Ahont es aquest pillastre?

PAU. En Joanet? (*Apart.*) Procurèm guanyar temps. (*Alt*) Haurèm de pendrer paciencia. Se posarà en camí en lo tren suplementari

LLUI. (*Baix a Pau.*) No cal que hi conti; que no se'n recorda..

PAU. (*Baix a Lluisa*) Diga lo mateix o estich perdut

LLUI. (*Apart.*) Ben mirat... perque li haig de causar un disgust?

RAMON Allavores, l'esperarèm a la sala .. Que s'afanyi. Si la senyora'm permet... (*Oferintli el bras y apart.*) Vaya un vaixell més ben plantat! Quin velàm!

LLUI No goso acceptar .. tinch de marxar aviat.

RAMON Marxar? Si acaben de dirme que vostè forma part dels convidats a la festa.

PAU (*Baix a Lluisa*) No'm desmenteixi; pendrà el tren 806 que arriba a les onze.

RAMON. Animis, senyora, animis; serà una nit de tabola.

LLUI (*Apart*) La veritat es que mentres espero el tren. (*Alt.*) Pero, que no repara que aqueix vestit de viatge no es propi pera una reunió?

RAMON. Deixis de cansons. Ab les seves etxures, vostè estarà sempre elegant y encisadora.

LLUI (*Apart, rient.*) Perquè negarho? Tinch també curiositat de veurer com acabarà aqueix misteri. (*Prén el bras del senyor Ramon.*)

RAMON. Amarra, Ramon! (*Apart.*) Quina arquitectura! Que be's construeix avuy día! Son pare debía esser un gran mestre d'aixa!

(*Se'n van per la dreta*)

ESCENA VIII

SENYOR PAU, DESPRÉS SENYOR GUITERAS Y RAFEL

PAU. No es una teula sinó una teulada lo que m'ha caigut al cap. Això si que son apuros; com

m'arreglaré pera ensenyar al tronya de mon germà el pretendent de la noya? Solemnisar ab una reunió son prometatge sense el promés . es realment una cosa extraordinaria que may s'haurà vist més que a casa meva. Al menos, si Déu fes el miracle de que l' Adolfito's presentés a temps!

GUI. *(Entrarà per una porta del foro disputant ab Rafel.)* Ey; cuydado! A mi ningú'm posa'ls dits a sobre. Quí es el quefe de l'estació?

RAFEL. *(Fent embuts.)* A .aquell.. se...nyor.. Pa ..Pau.

PAU Hola! Rafel, què hi ha de bò?

RAFEL Se... se . nyor Pa ..Pau.

GUI Vaja, acabèm: si triga tant en esplicarse, arribaré a Barcelona'l día del judici. *(Al senyor Pau)* Escolti .. en quatre paraules el posaré al corrent. Jo soch en Manel Guiteras, fabricant de pells, domiciliat al carrer de Girona, número 203: a Barcelona,'l meu establiment del Oso Pardo del Pirineu,'l coneixen fins les rates, que tots els anys me rosseguen molta mercadería Vinch de fer un viatge per assumptes de comers y me'n torno a casa A l'estació precedent he baixat pera... evacuar certa diligencia, que ja'm pot compendrer...

PAU. Endavant, endavant

GUI Perfectament. Al pujar de nou al tren, m'erro de vagó y entro en lo reservat de senyores...

PAU Donchs ha comés una falta.

RAFEL Perquè. . no .. no... bai... baixava ?

GUI. Perque'l tren ja havía arrancat Que volía que'm rompes l'ansa del coll? Encara que les cortines estaven corregudes, una fortó de mesch m'ha convensut de que tenía a la vora algún representant del sexo dèbil... He mirat... y en efecte, enfront hi havía una senyora.

PAU. Segueíxi . no s'aturi.

RAFEL. Sí sí . de . pre. pre...

GUI. Depressa, no es això? *(Aport)* Malehit farfallós!

PAU. (*A Rafel.*) En resúm que es lo què ha fet?

RAFEL. Ha fet un pe.. petó .. a . a la meva do... dona . que ana...va en lo reser...vat

GUI. L'hi pres per la meva tia. Jo no tinch pas la culpa de que la seva dona se li sembli tant.

RAFEL. Ro.. ro...mansos.

GUI Que no'm creu? Me'n vaig a Barcelona a cercar ma tia... y allavores se'n convencerà.

(*Fent un moviment pera sortir.*)

RAFEL. (*Detenintlo*) No.. no... no

PAU. (*A Rafel.*) Prou, Rafel... vostè que's proposa?...

RAFEL. Que se li... li formi un procès ver... ver..bal. (*Xiulet d'un tren*) Es lo.. lo tren 66. Ja tornarè.

(*Se'n va corrent pel foro.*)

ESCENA IX

SENYOR PAU Y SENYOR GUITERAS

GUI. Suposo que aquesta detenció ha sigut una broma; permetim que puigi al tren.

PAU Al tren? Fa cinch minuts que ha sortit.

GUI. Què diu ara? Y jo que necessito estar a Barcelona aquesta mateixa nit!

PAU. A mi que m'esplica. Estaría fresch que tingués d'ocuparme dels negocis dels passatjers!

GUI. (*Palpantse*) Ay! Mare de Déu Santíssima! Aquesta sols em faltava!

PAU. Algun altre ciri trencat? Què li passa?

GUI Que ciris ni què xerivies! Que m'he deixat al vagó'l sobretodo ab lo portamonedes y el bitllet del ferro carril. Ni diners tindré pera tornar a Barcelona (*Registrantse les butxaques*) Lo méu capital consisteix en quaranta cinch cèntims, qu'es el preù d'una paquetilla.

PAU. No cridi, ni's neguitegi . que no n'hi ha per tant. Margineda es una vila que conta ab tota mena de recursos

GUI. Però que no sent que ho he perdut tot?

PAU. Si la cadena que porta a l'armilla no remata ab una cabessa d'alls... a quatre passos de l' estació podrà empenyar el rellotge.

GUI Y que vol que'm donguin per aqueix *calderómetro? (Mostrant un rellotge gros de metall.)*

PAU. Li repeteixo que no n'haig de fer rès dels séus enredos. Ja'n tinch prou de trencacolls ab els méus.

GUI. Ay, vatualisto! Es a dir que m'haurè de quedar aquí a la forsa?

PAU. *(Guaytant per la porta)* Bò! Altre vegada'l gegant dels Magyares

ESCENA X

DITS Y SENYOR RAMON

RAMON. No puch aguantar més .. y ja'm comenso a empipar Si es creu aquest ximple que tinch la sanch d'horxata, s'equivoca de mitj a mitj. *(Veyent a Guiteras)* Ay, caratsus! però si ja'l tenim aqui! Gracies a les onze mil verges! *(Acostantse y mirantlo ab atenció.)* Es sapat y fins guapot... de segur que farèm forrolla.

PAU. *(Ab sorpresa.)* Y ara?

GUI. *(Pasmat.)* Què es boig aquest home?

RAMON Encare no s'ha vestit? Hem d'enllestir depresa. Apa; un xich mès de brillo... manegis una mica.

GUI. Que'm manegi?

RAMON *(Examinantlo)* Bona marca .. ulls vius.. rems lleugers . el nas ben tallat . tòcala, noy! Jo soch aixis .. al primer cop de vista.'m faig carrech d'una persona... Serà joch de poques taules .. vostè fa per mi y ens entendrèm aviat.

GUI *(Apart.)* Sembla un gitano que barata un caball! *(Alt)* Li agraheixo molt, però. .

RAMON Li dich que m'agrada y.. prou

PAU. *(Apart)* L'hi agrada... m'he salvat!

RAMON. Apa! apa! a vestirse. Vaig a dalt a anunciar sa vinguda. *(Apretantli la mà)* Encaixa, Joanet, encaixa, lligarèm bé, d'allò més bé. *(Se'n va per la dreta.)*

ESCENA XI

SR. PAU, SR. GUITERAS Y DESPRÉS LAYETA

GUI. Se'n va a anunciar ma vinguda Què potser es el séu criat?

PAU. Quí ell? Cà, home. . es un faro...

GUI. Un faro?

PAU. Que s'acaba d'encendrer y que il-lumina la situació.

GUI. No ho comprench.

PAU. Ni falta que hi fa. *(Ab alegría.)* El càs es que a vostè li agrada y lo demés son trons Escolti... vaig a esplicarli de lo que's tracta.

GUI. Santa paraula!

PAU. Però, no...'ns mancaría'l temps. *(Cridant.)* Layeta!

GUI. Perquè la crida?

PAU. Deixim estar *(A Layeta que entra.)* Portam la levita negra y una corbata blanca Au; no te entretingues

LAYE. Molt bé diu *(Desapareix.)*

GUI. *(Assombrat.)* Una levita y una corbata!

PAU. Vostè no's fiqui en rès Li garanteixo que marxarà a Barcelona a les onze, ab un bitllet de primera que li regalaré.

GUI. Y la reclamació del factor?

PAU. Això queda pel méu compte. Ab cinch pessetes amansirèm son honor ultrajat. Ademés, telegrafiaré a Barcelona a fí y a efecte de que, al arribar a aquella estació li entreguin el sobretodo y els restants objectes que ha perdut.

GUI. Que Deu li pach! cregui que may oblidaré...

LAYE. *(Ab la levita y la corbata.)* Tinga, si es servit. *(Se'n va.)*

PAU No'm dongui les gracies y posis aquestes prendes

GUI. Ahont haig d'anar tant curro?

PAU. *(Ajudantlo a vestir.)* Vaja no siga cansoner.

GUI Que dona alguna festa?

PAU. Si. . d'aquelles que tenen ressonada. El prench a lloguer

GUI. Com a convidat?

PAU No, com a promès

CUI *(Fent un salt.)* Promès?...

PAU. Si, promès de ma filla; d'una noya de dinou anys molt guapa y que possehirà un bon dot.

GUI No es un retrato defectuós'l que vostè'm pinta, més... hi haurà una dificultat

PAU. La de que vostè vol anàrsen a Barcelona aquesta mateixa nit?

GUI. Irremisiblement mort o viu!

PAU. Aquesta tecla ja l'hem tocada abans. Accepta ma proposició, si o no?

GUI. L'accepto . però encara's presenta un altre petit inconvenient

PAU Quin?

GUI Que soch casat. Un home no pot reunir totes les perfecciónes

PAU. Y això què hi fa?

GUI. Que li sembla cosa de riurer? Vostè si que no repara en pels. De quan ensà autorisa'l còdich la bigamia?

PAU. No s'apuri . vostè no contraurà segón matrimoni. Se tracta simplement d'una reunió de prometatge.

GUI. Es que tampoch vull comprometrem en rès

PAU. Descansi, descansi. *(Arreglantli la corbata.)* Que n'es de desmanyotat! Així... ara està com cal.

GUI. Però. .

PAU. Si refusa. . fora bitllet gratuit Veyàm, estèm entesos? Per altre part, consideri que'l llogo sols per una hora, com si fos un cotxe de parada *(Apart.)* Y tant bon punt en Ramon afluixi els calés, t'engegaré a fregar.

CUI. (*Rumiant.*) No goso decidirme, perquè. (*De prompte ab resolució.*) Alabat sia Déu! Accepto. M'engresca l'idea de ser promès d'una noya tant ressalada, encara que no sía més que per una hora.

PAU. Donchs queda'l pacte ajustat; d'aquí endavant vostè serà en Joanet Pastor.

GUI. No obstant, m'interessa saber el motíu..

PAU. Es per causa d'en Ramón, del meu germà.. ja li exposaré més tart. Vaja, anèm. (*Parantse.*) Ah dimoni.. Y si aquella senyora que m'ha enviat en Joanet descubreix l'enganyifla?

GUI. Quina senyora?

PAU. Una desconeguda que ha vingut expressament de Barcelona; pero li parlaré y pregantli ab insistencia.. (*Veyent entrar per la dreta a Ramón y Antonieta.*) Ara, astucia y... a fer el paperot.

ESCENA XII

DITS, ANTONIETA Y SENYOR RAMÓN

RAMON (*Al senyor Guiteras.*) En ma vida he vist més patxorra que la de vostè. Què hem de fer? Encara no alsa les ancores?

PAU. Es una mica presumit; no acaba may d'empolaynarse.

RAMON Ay, vatua'l mon! (*Sacsejantlo ab forsa.*) Quan se presenta l'hora del combat, lo jovent s'ha de posar a la vanguardia.

GUI. Es que..

PAU. (*Baix, al senyor Guiteras.*) Calli. (*Alt.*) Amich Joanet, tinch el gust de presentarli el meu germà, capità de la marina mercant y padrí de l' Antonieta.

GUI. (*Donantli la ma.*) Me'n alegro molt de conèixel.

RAMON. Bé.. bé.. Els cumpliments m'empalaguen. Ja

li he declarat abans que m'agradava y. . amollaré'ls vuyt mil naps.

PAU. *(Apart)* Quina xiripa!

GUI. Vuyt mil naps!

RAMON Cabals. Suposo que en Pau li haurà parlat de aqueix present.

GUI. *(No recordantse del seu paper)* Per ma part, cregui que tant se me'n donen naps com cols.

RAMON Què xerra?

PAU. *(Vivament.)* Es un jove tant desinteressat...

RAMON. Ah! millor... millor .. *(Allargantli la ma.)* Tóquila! Em promet que la farà ditxosa?

GUI. *(Ab tò solemne.)* Li juro, capità, que si no ho es, no serà per culpa meva.

RAMON. Té bons acudits! Pero. . com hi ha renell!... si 's queixa de vostè, ens veurèm les cares.

PAU. No tingues por, no tingues por... la noya serà felissa!

RAMON. Li previnch que no'm xoquen els dropos L'any vinent, al tornar d'Amèrica, vuy bressar y cantar el Noy de la mare a un nebodet ben aixerit.

GUI. Ab llicencia de vostè... li diré que aquesta mercaderia. . no s'acostuma a fabricar per encàrrech.

RAMON. No? . donchs arranjeuvos. Lo principal pera vosaltres es haver obtingut lo que més us convenía: mon consentiment al matrimoni. *(Al senyor Guiteras.)* Y, mentrestant, abrassi a l'Antonieta.

PAU. Home, aquestes coses no s'enviden

RAMON. *(A Pau)* No s'ha de celebrar prompte la seva boda? *(Al senyor Guiteras.)* Què espera?

GUI. Oh! no's pensi que hi poso reparo... *(Abrassa a Antonieta)*

PAU. *(Apart)* Hauré d'obrir els ulls!

RAMON Què li sembla? Fixis en sa boca de pinyonet... en son peu tant rebufó . Es bonica, no es veritat?

ANTO. Oncle!

PAU. Ramón!

RAMON. A què venen aquets esgarrifalls? No s'han de casar? Me sembla que li puch anticipar l'argument de la pessa abans d'aixecarse el teló.

PAU. Però això no s estila.

RAMON Tens rahò, Pau Anèm, deixemlos solets. No'ls hi faltaràn assumptes de que tractar.

PAU. Junts! .. (*Apart.*) Déu vulga qu'aquest mestre no tregui les manyes del reservat de senyores!

RAMON. Que vens ó't quedes?

PAU. Sí .. anèm. (*Apart.*) Jo'l vigilaré.

ESCENA XIII

ANTONIETA Y SENYOR GUITERAS

ANTO. (*Apart.*) Còm n'eixiré del barranch?

GUI. (*Apart.*) El cas es que la donzella es un pomet de flors. (*Alt*) Senyoreta!

ANTO. (*Apart*) No hi ha més remey; m'armaré d'esperit. (*Alt.*) Vostè'm dispensarà que li enrahoni clarament de tot lo que pertany al nostre progectat matrimoni.

GUI. Caràm, senyoreta... Si hem d' nrahonar de tot lo del matrimoni . la conversa adoleixerà de certes escabrositats. . (*Apart.*) Jo't flich! l'educació està molt avansada a Margineda

ANTO. Vostè té cara de ser una excelent persona, un galant caballer.

GUI. No sols en tinch la cara, sinó'ls fets. Ho pot ben creurer.

ANTO. Sent així, no reparo en declararli una cosa de gran importancia. Senyor Pastor, jo estimo a... un altre.

GUI. Oydà! Allavores vostè no vol que l'encamini al peu del altar?

ANTO. Primer morta, que ser de vostè. (*Apart*) Ara's posarà rabiós.

GUI. (*Oblidantse del seu paper.*) Donchs, franca-

ment... no s'apuri, que a mi no se m'endona un pito.

ANTO. (*Ah gran admiració*) Què diu?

GUI. Perdoni .. se m'ha entrebancat la llengüa, volía dir: y vostè tindrà pit pera donarme aqueix sofoch?

ANTO. Me sab molt greu, pero estich enamorada d'un jove d'aquesta vila, de l'Adolfito Dols. Fa sis dies que's troba a Barcelona despatxant els papers del casament; pero acabo de rebrer noticies seves.. Demà tornarà y resultarà per lo tant un pretendent de sobres.

GUI. Si . si... l'onzè no destorbaràs.

ANTO. (*Carinyosament.*) Abandonarà ses pretensións? Posarà dificultats a la boda?

GUI. Consideri, Antonieta, que sería violent que jo li dongues carbassa. 'l mon aniría al revés. Y després... quin orgull ha de tenir un home ab quaranta cinch cèntims a la butxaca? Pero no cal que s'amohini, que si no renuncio desseguida a sa blanca mà, serà pel goig de conservarla una estoneta

ANTO. Per una estona? No endevino...

GUI. Depositi en mi sa confiansa.

ANTO. Sí; la deposito en vostè enterament.

(Guiteras besa la mà que Antonieta li allarga. En aqueix instant s'obra la porta de l'esquerra y Antonieta desapareix assustada per la dreta.)

ESCENA XIV

SENYOR GUITERAS, DESPRÉS LLUISA Y SENYOR RAMON

GUI. Aquesta noya posseheix una fesomía molt agradable y apetitosa. . Però, son verdes, Guiteras. Hi ha ocasions en que'ls turchs em causan admiració y enveja (*Entran Lluisa y el senyor Ramon per l'esquerra.*)

RAMON. Per més que li estranyi .. ja ha arribat en Joanet

GUI. (*Apart, colocantse en segon terme*) L'oncle Ramón... y lo pitjor es que no ve sol.

LLUI. En bona fè, desitjaria que me'l presentés.

GUI. Mosca!... la meva dona!...

(*Tapantse ab el mocador.*)

RAMON. Ara'l toparèm.

LLUI (*Apart.*) Tal volta s'haurà escabullit!

GUI. (*Apart*) Si pogués tocar el dos! (*Fent un moviment pera sortir.*)

RAMON. Ah! Mírissel... en aquell recó.

GUI. (*Girantse d'espatlles*) M'han atrapat!

LLUI. No li veig ni la punta del nas.

RAMON Joanet, aquesta senyora desitjaría...

GUI (*Mudant de veu.*) No .. un altre vegada; dissimulin, no'm trobo gayre catòlich.

(*Se'n va per la dreta.*)

ESCENA XV

LLUISA Y SENYOR RAMON

LLUI Qualsevol diría que li fem por!

RAMON. Pobre xicot; es ben digne de llàstima; l'emoció de la primera entrevista l'ha esfareit d'un modo extraordinari. Es massa vergonyós.

LLUI. Si. . deu ser això. (*Apart*) Es precís sortir de dubtes al moment.

RAMON. Pero, què li passa, hermosa senyora? Se me afigura que està agitada, nerviosa..

LLUI No'n fassi càs. Voldría demanar un dato al senyor Pau.

RAMON. (*Oferintli el bras.*) Si no hi té inconvenient, l'acompanyaré.

LLUI. No, li aprecio... torno tot seguit.

(*Se'n va corrents.*)

ESCENA XVI

SENYOR RAMON, DESPRÉS SENYOR GUITERAS

RAMON. Es una criatura angelical. un patró de bellesa! y si es aficionada als viatges... serà la capi-

tana del *Yucatan*; lo mal es que no li he preguntat... Aquest es un informe indispensable, l'haig d'obtenir ab urgencia y... l'obtindré. *(Rumiant.)* Pero, calma, Ramonet, no't precipitis; no perdis l'agulla de navegar... perquè podríes tirar a pico l'embarcació.

GUI. *(Entrant apart.)* Es ella... es ella en cos y ànima! L'he vista platicant ab el senyor Paú. Si'm quedo, no'm valdrà que fassi l'orni... me posaràn les galtes rojes. Toquèm el trot.

RAMON. Me manca un embaixador avispat pera empendrer l'abordatje Ah; quin raig de llum .. En Joanet!... *(Al senyor Guiteras.)* Escolta, nebot.

GUI. Mes tart, capità.

RAMON. No, ara mateix, l'assumpte no admet dilació. Coneixes a Barcelona, a la senyora Lluisa Guiteras?

GUI. Jo? Crech que sí... Es a dir .. no sé si ..

RAMON. Oy... que es viuda?

GUI. Còm s'entèn . viuda?

RAMON. De fixo que ho deu esser; fa massa postures y se li nota l'afany de pescar a l'encesa. Donchs, ab reserva,'t declaro, Joanet, que aquesta dona m'ha trastornat la xaveta.

GUI. Mosca!

RAMON. Sí, l'estimo, l'adoro ab frenesí!

GUI. Alsa, alsa!

RAMON. Y tota vegada que es viuda...

GUI. Veurà, veurà...

RAMON T'asseguro que ho es, y si no ho fora.. no tardaría en serho.

GUI. Dispensi, més...

RAMON. Tingues present. Joanet, que seràs el méu nebot, dintre pochs dies. Jo't caso y tu'm casaràs.

GUI. Que'm pren per capellà?

RAMON No sigues bestia; vull dír que li parlaràs de mes qualitats, pujantles fins als núvols; que'm serviràs de Cirineu, de reclàm.

GUI. (*Apart.*) De cobertora!... pillo!

RAMON Aquí la tens; te recomano gran tino y forsa eloqüencia.

GUI. (*Apart.*) No sols s'empenya en conquistar la meva dòna, sinó que encara pretén que l'ajudi. Mireu que n'hi ha un tip de la situació en que'm trobo!

ESCENA XVII

DITS Y LLUISA

LLUI. (*Apart, rihent.*) M'ha agafat una passió de riurer.. Es ben xocant lo que m'ha contat el senyor Pau.

RAMON. (*Apart.*) Que n'es de guapa!... Ay; el cor se'm remena com si ballés un bolero.

LLUI. Ah! Quina sort! Ja està tant campant el senyor Pastor. Se coneix que sa indisposició no ha sigut cosa de cuydado.

GUI (*Apart.*) Ja tiran!

RAMON. Au! Comensa la comedia.

GUI. (*Apart.*) Fingiré que tinch mal de caixal!

RAMON. (*A Lluisa.*) En Joanet li donarà una noticia.

LLUI. De debò?

GUI. (*Tapantse la cara.*) Sí, senyora.. sàpiga que'l senyor Ramon...

RAMON. (*Apuntantli en veu baixa*) Mon íntim amich...

GUI. Mon íntim amich...

RAMON. (*Id*) Y reputat marí...

GUI. Y reputat marí...

RAMON. (*Id.*) Endevant, gat dels frares.

GUI. Endevant, gat dels frares...

LLUI. Què s'empatolla?...

RAMON. (*Id.*) L'estima...

GUI. L'es... (*Apart.*) Vaja... lo que es això no li encasqueto de cap manera!

RAMON. Ets un talòs! vés a pendrer la fresca. Jo m'encarrego de lo demés.

GUI (*Apart.*) De lo demés?

RAMON. (*Donantli empentes.*) No badis! l'Antonieta fa rato que't crida.

GUI. (*Desde la porta.*) Deixarlos plegats!... (*Tornant.*) Que no fora millor. .

RAMON. Vésten a l'infern (*A Lluisa*) Ah, senyora... m'entretenía donant bordades, navegant de bolina... però'm veig obligat a tirar l'àncora. Vostè m'ha vensut a dreta lley... arrio donchs, la bandera y la deposito als seus peus.

GUI. (*Apart.*) A n'ella li abats la bandera y a mi'm vols clavar banderilles?... Te les espinyaràs, mano!

ESCENA XVIII

DITS Y LAYETA

LAYE. (*Entra corrents.*) Senyor Ramón, no tením tirabuixó, y per més que tothom s'hi escarrassa, ningú encerta'l modo de destapar les botelles. (*Agafantlo pels faldons de la levita.*) M'han manat que'l vingués a cercar pera obrirles.

VEUS ACOMPASSADES. (*Dins*) Lo senyor Ramón! Lo senyor Ramón!

LAYE. Sent, quin xibarri?

GUI. (*Apart.*) Me fa l'efecte de que cantan allò de: «Lo senyor Ramón, enganya les criades.»

RAMON. Quasi, quasi que me'n alegro d'aquesta interrupció. Estich tant encongit y pertorbat. . Reflexioni, Lluisa, en lo que acabo d'exposarli; lo rendiment del pabelló, mon amor inmens... Me'n vaig a treurer taps (*Se'n va ab la Layeta.*)

ESCENA XIX

LLUISA Y SENYOR GUITERAS

LLUI. Sab qu'es molt fí y amable aquest capità de barco?

GUI. (*Posantse resoltament davant de Lluisa.*) Encara goses declararho?

LLUI. *(Fingint admiració.)* Ay! ay! El méu marit! Allavores ets tú el que representes descaradament en aqueix poble el paper de promès enmatllevat? T'on indigne procediment requereix una esplicació y espero que me la donaràs complerta y sens engany

GUI. *(Apart.)* Malo! Això acabarà com el rosari de l'aurora!

LLUI. Veyàm . què hi fas a Margineda?

GUI. Y tu... què hi vens a fer?

LLUI. Aquestes son figues d'altre paner; ara no's tracta de mí. Vull saber la veritat .. tota la veritat; es l'únich medi que't queda pera esborrar la falta y alcansar ma indulgencia, si a la confessió segueix un bon arrepentiment.

GUI. Donchs, mira .. es molt senzill; he baixat del vagó .. y el tren me n'ha jugat una de crespa.

LLUI. Suposemho. . però, perquè fas l'aleta a la filla del quefe de l'estació?

GUI. Oh, no exageris.. qui dimoni t'entabana?

LLUI. No'm vinguis ab càmandules! El senyor Pau m'ha contat l'historia punt per punt.

GUI. Si?.. donchs, posèm també punt a la qüestió y... anemsen a casa

LLUI. *(Detenintlo.)* Espérat un instant .. Perquè has consentit en passar pel promès de l'Antonieta?

GUI. Que no veus que tenía d'aguardar l'altre tren? En que volíes que passés el temps? Bé m'havía de distreurer una mica . Ademés aquesta familia's veya en un gran apuro y pera complaurer al pare de la noya...

LLUI. No't valdràn les mentides El senyor Pau m'ha afegit que't trobaves en un verdader conflicte y que no podíes negarli cap favor que't demanes

GUI. *(Apart.)* Malo! Malo!

LLUI. A causa d'una reclamació..

GUI *(Apart)* Bona l'hem feta, Geroni!

LLUI. Però s'ha oblidat de dirme en que consisteix la reclamació.

GUI. *(Apart.)* Ay! quin pès me treus de sobre!

LLUI. Lo més curiós es que reya com un beneyt quan se refería al teu estat.

GUI. Es natural. Com que el càs no es serio, se l'ha près en broma.

LLUI. No obstant, per certes miradetes y parauletes encubertes, he deduhit que s'hi han barrejat unes faldilles.

GUI. *(Ab extramada indignació.)* Burrango! què no'm coneixes?

LLUI. D'això plora la criatura. Pera coronar la festa, no'm fassis eixir de tino Qui era aquella dòna? Vaja, descapdella.

GUI. Quan se t'arrela una fal-lera al cervell, no hi ha sants del cel que te l'arrenquin 'l'empenyes en averiguar qui era? *(Després d'una petita pausa.)* Donchs una... vella . més lletja que un pecat. que portava d'amagatotis un gos carlí dins d'un cistell.

LLUI. Ah!...

GUI. Lo contacte d'aquets animals ab les persones, està prohibit ab justicia per la lley. Ab aqueix proposit, s'estableix en cada comboy un compartiment especial, que s'anomena *perrera.*

LLUI. Si, ja ho sé... continua.

GUI. Així que entra'l revisor al nostre vagó, repara en el gosset que, ab un pam de llengüa, prenía la fresca al costat del cistell... y inmediatament apunta el nom de sa mestressa pera donar part de la falta descuberta. Aleshores aquesta, ab intent de deslliurarse de la pena y aprofitant un moment de descuyt del empleat,'m plantifica 'l carlí sobre les cuixes, y jo'l faig desapareixer sota del méu abrich, apretantli la boca pera que no grinyoli.

LLUI. Y després?

GUI. Després... ja t'ho pots pensar... m'acusen de còmplice de la vella per infracció d'un article del Reglament de policía dels ferro-carrils.

LLUI. Has buydat bé 'l sach? Mira que si m'ensibornes?...

GUI. Te juro, Lluiseta, que no hi ha més cera que la que crema

ESCENA XX

DITS Y RAFEL

RAFEL. *(Entram pel foro.)* Se... nyor... senyor...

GUI. *(Apart)* Bò, aquest estripaqüentos ho espatllarà tot.

RAFEL. Venía a di... dirli. .

GUI. Ara no estich per brochs. *(A Lluisa)* Surtim a l'andén a pendrer l'ayre. Aquest empleat ha aixecat el colze, camina de gairell y no's pot treurer els mots de la boca.

LLUI. Deixal parlar.

RAFEL. Retiro la recla .. reclamació... La do... dòna m'ho ha .. confessat de plà.

GUI. *(Apart)* Recristina!

LLUI. La seva esposa?

GUI. *(Baix.)* Si... la vella del gos.

RAFEL. Segóns's veu, no es la prim .. primera vegada que... li ocurreix

GUI. Millor, donchs; sía enhorabona.

RAFEL. Allò de sa .. sa tía deu ser ve... veritat... s'assembla a mo... molta gent y vos... vostè no serà el darrer que la pren... prengui per altra.

LLUI. Què està dihent?

GUI. *(Baix.)* Ja t'ho deya... aqueix home té un gat com un temple.

RAFEL. Dispen... si .. y gra.. gracies per les cinch... cinch pessetes...

GUI. No hi ha de què... Fins un altre cop. Adéu. *(Fentli donár una volta.)*

RAFEL. Passinhobé. Passinhobé. *(Guiteras li dona empentes y desapareix pel foro.)*

ESCENA XXI

LLUISA Y SENYOR GUITERAS

GUI. *(Apart.)* Aixís te reventessis. *(Alt.)* Què tal, Lluisa? Estàs convensuda? S'ha retirat la queixa

y pots obrir els brassos al teu marit ignocent. Pel camí proseguirèm y rematarèm aquesta conversa.

LLUI. Per més que't disculpis, lo dubte...

GUI. Desconfiadota! Vaja, Lluiseta, abrassa'l teu Manelet.

(Abrassantla ab grans extrems, malgrat la resistencia de Lluisa.)

ESCENA XXII

DITS Y ANTONIETA, SENYOR-RAMÓN, SENYOR PAU Y DESPRÉS LAYETA Y UN MOSSO

RAMON. Trons y llamps!

PAU. Que es això? Pera cometrer aquestes imprudencies en casa d'un estrany, es precís tenir molta barra.

RAMON. Que m'he tornat boig, o es que'ls ulls em fan papallugues?

GUI. *(Baix, al senyor Pau.)* Es ma muller; guarde'l secret.

PAU. *(Apart.)* Y jo que li he referit ab tots els pels y senyals ..

RAMON. *(Indignat.)* No me'n puch avenir! N'hi ha pera trinxarlo! Si al mateix día de son prometatge embesteix com un toro a una desconeguda, què farà després d'haver lograt el séu intent. Y aparentava ser manso com un anyell! *(A Lluisa.)* En quan a vostè, fent la gata maula,'m donava a compendrer que rebía ab satisfacció'l méu festeig. Estich molt resentit de sa conducta.

LLUI Potser que així s'escarmenterà y no formarà judicis temeraris, respecte a persones que no coneix

RAMON. Y encara sería prou ximple pera esquitxar els vuyt mil duros a un desvergonyit, a un brètol?

GUI. *(Furiós.)* Ey! a poch a poch!... moderis o del contrari .. *(Calmantse.)* Ben mirat, perquè me

haig d'enfadar, si aquets insults van dirigits a n'en Joanet?

RAMON. *(A Antonieta)* Vina, Antonieta. Veus aquest home? Donchs te prohibeixo que't casis ab ell.

PAU. *(Apart)* Si us plau per forsa.

ANTO. *(Ab alegría)* No passi cuidado.

RAMON. *(Mirant el rellotge.)* Tres quarts d'onze; no'm quedan més que quinze minuts pera arreplegar els trastets y despedirme de vosaltres.

PAU. Per amor de Déu, Ramón.. Y'ls vuyt mil duros? Quina culpa té ma filla...

RAMON. No varem convenir que'm presentaríes el promès? Tota vegada que encare ha de neixer, s'ha trencat el tracte

(Mentrestant se treurà la corbata y la livita y's posarà la seva roba que, durant l'escena XI, haurà deixat sobre una cadira.)

ANTO. Si gosés . li presentaría un pretendent... que a mi m'agrada moltíssim y que pot ser... també faría per vostè.

RAMON. Y aquest altre, ahont para?

ANTO. A Barcelona .. vindrà demà al dematí. *(Entregantli un paper)* Enteris d'aqueix telegrama.

RAMON *(Llegint.)* «Arreglados documentos.» Llegaré mañana sin falta.» Bé, pero còm se diu? Qui es aquest subjecte?

ANTO. Se diu. Adolfito Dols *(Donantli una fotografía.)* Miril. . veliaqui son últim retrato.

RAMON. *(Contemplantlo)* Quina cara de mussol!

ANTO. No peca de maliciós... pero'l pobret m'estima tant...

RAMON Ademés es un tap, un carquinyoli...

ANTO. Padrí, no me'l rebutgi!

PAU. Regone xo que es un xich curt de talla, pero, cregas, que es un bon minyó.

RAMON Acabèm les rahons; mentres no sia curt de gambals... m'hi conformo. *(Entregantli una cartera.)* Aquí tens el teu dot.

PAU. Gracies, germà.

ANTO. *(Abrassantlo.)* Que n'es de bondadós!

RAMON Vaja, adéu, Pau. Adéu, maca

ANTO. Adeu padrí. y bon viatge. (*Xiulet llunyà.*)

PAU Cuyteu .. lo tren està apunt d'arribar.

LAYE (*Entrant ab una maleta*) L'equipatge del senyor Ramon.

GUI. (*A Lluisa.*) Y nosaltres també cap a casa.

PAU. Que se'n van en el tren de les onze?

GUI. Sens falta! Ah; fassim el favor del bitllet.

PAU. (*Entregantli*) Te rahó... me'n descuydava.
(*Soroll del tren que s'acosta despay.*)

MOSSO. (*Obrint les portes del foro.*) «Señores viageros al tren»

LLUI. (*Senyalant al públich.*) Que no'ns despedím d'aquets senyors?

GUI. (*Adelantantse al prosceni.*) Si volen rès pera Barcelona?

LLUI. No, home; demànelshi.

GUI. Demanar? Això es cosa teva; fan més cas d una senyora

LLUI. (*Al públich.*) donchs, perdonin y.. aplaudeixin al autor.

(*Toch de campana. Tots se dirigeixen precipitadament al foro. Lo tren arriba ab gran estrèpit.*

TELÓ

Obres dramàtiques del mateix autor

CATALANES PUBLICADES

Qui del llop parla... comedia en un acte.

Lo tren de les once, comedia en un acte.

PRÓXIMES A ESTRENARSE

Blanca per negre, comedia en tres actes.

Una nit del dimoni!... comedia en un acte.

CASTELLANES PUBLICADES

Realistas y puritanos, drama en cuatro actos.

El corazón de una madre, drama en cuatro actos.

Para ingenio... la muger, comedia en un acto.

Tender las redes, comedia en un acto.

PROXIMES A ESTRENARSE

Luchas de amor y de gloria, drama en tres actos.

Por un pañuelo, zarzuela en un acto.

De venda en les principals llibreries.